

Downloaded via the EU tax law app / web

62017CJ0692

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

17 octombrie 2019 (*1)

„Trimitere preliminară – Taxă pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Scutiri – Articolul 135 alineatul (1) literele (b) și (d) – Operațiuni referitoare la acordarea și negocierea de credite și la gestionarea creditelor – Operațiuni privind creanțele, exceptând recuperarea creanțelor – Cesiune cu titlu oneros, în beneficiul unui terț, a unei poziții într-o procedură de executare silită a unei creanțe recunoscute prin hotărâre judecătorească”

În cauza C-692/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Supremo Tribunal Administrativo (Curtea Administrativă Supremă, Portugalia), prin decizia din 8 noiembrie 2017, primită de Curte la 11 decembrie 2017, în procedura

Paulo Nascimento Consulting – Mediação Imobiliária Lda

împotriva

Autoridade Tributária e Aduaneira,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, și domnii L. Bay Larsen și C. Vajda (raportor), judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 7 februarie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

–

pentru Paulo Nascimento Consulting – Mediação Imobiliária Lda, de R. Silva Lopes și de A. Coelho Martins, advogados;

–

pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, de M. Figueiredo și de R. Campos Laires, în calitate de agenți;

–

pentru Comisia Europeană, de L. Lozano Palacios și de B. Rechená, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 2 mai 2019,

pronun?? prezenta

Hot?râre

1

Cererea de decizie preliminar? prive?te interpretarea articolului 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea ad?ugat? (JO 2006, L 347, p. 1, Edi?ie special?, 09/vol. 3, p. 7).

2

Aceast? cerere a fost formulat? în cadrul unui litigiu între Paulo Nascimento Consulting – Mediação Imobiliária Lda (denumit? în continuare „PNC”), pe de o parte, ?i Autoridade Tributária e Aduaneira (Autoritatea Fiscal? ?i Vamal?, Portugalia), pe de alt? parte, în leg?tur? cu taxa pe valoarea ad?ugat? (TVA) datorat? ca urmare a cesiunii cu titlu oneros, în beneficiul unui ter?, a pozi?iei pe care PNC o ocupa într?o procedur? de executare silit? a unei crean?e recunoscute prin hot?râre judec?toreasc?.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3

În temeiul articolului 2 alineatul (1) literele (a) ?i (c) din Directiva 2006/112, sunt supuse TVA „[livr?rile] de bunuri efectuate cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de c?tre o persoan? impozabil? care ac?ioneaz? ca atare” ?i, respectiv, „[prest?rile] de servicii efectuate cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de c?tre o persoan? impozabil? care ac?ioneaz? ca atare”.

4

Articolul 9 alineatul (1) din aceast? directiv? prevede:

„«Persoan? impozabil?» înseamn? orice persoan? care, în mod independent, desf??oar? în orice loc orice activitate economic?, indiferent de scopul sau rezultatele activit??ii respective.

Orice activitate a produc?torilor, comercian?ilor sau persoanelor care presteaz? servicii, inclusiv activit??ile miniere ?i agricole ?i activit??ile prestate în cadrul profesiunilor liberale, este considerat? «activitate economic?». Exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul ob?inerii de venituri cu caracter de continuitate este de asemenea considerat? activitate economic?.”

5

Potrivit articolului 14 alineatul (1) din directiva men?ionat?, „«[l]ivrare de bunuri» înseamn? transferul dreptului de a dispune de bunuri corporale în calitate de proprietar”.

6

Potrivit articolului 24 alineatul (1) din aceea?i directiv?, „«[p]restare de servicii» înseamn? orice opera?iune care nu constituie o livrare de bunuri”.

7

Articolul 25 litera (a) din Directiva 2006/112 precizează că „[o] prestare de servicii poate consta, între altele, în cesiunea de bunuri necorporale, indiferent dacă acestea fac sau nu obiectul unui drept de proprietate”.

8

Articolul 135 alineatul (1) literele (b) și (d) din această directivă prevede:

„Statele membre scutesc următoarele operațiuni:

(b)

acordarea și negocierea de credite și gestionarea creditelor de către persoana care le acordă;

[...]

(d)

operațiuni, inclusiv negocierea, privind conturile de depozit sau conturile curente, plățile, viramente, creanțe, cecuri și alte instrumente negociabile, exceptând recuperarea creanțelor”.

Dreptul portughez

9

Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (Codul privind taxa pe valoarea adăugată), care a transpus în dreptul portughez Directiva 2006/112, prevede, la articolul 9 punctul 27 literele a) și c), în versiunea aplicabilă la data faptelor din litigiul principal (denumit în continuare „Codul privind TVA-ul”), că sunt scutite de TVA operațiunile următoare:

„a)

acordarea și negocierea de credite, sub orice formă, inclusiv operațiunile de scont și de rescont, precum și administrarea sau gestionarea lor de către persoana care le acordă;

[...]

c)

operațiunile, inclusiv negocierea, privind conturile de depozit, conturile curente, plățile, viramentele, încasările, cecurile, efectele de comerț și alte instrumente, exceptând operațiunile privind doar recuperarea creanțelor.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

10

Din decizia de trimitere reiese că, în luna noiembrie 2006, PNC a primit, în cadrul activității sale de agenție imobiliară, un mandat exclusiv de a vinde un teren agricol. O ofertă de vânzare a fost propusă de PNC mandantului său, proprietarul terenului, însă a fost respinsă de acesta din urmă, care a refuzat să remunereze PNC pentru serviciul furnizat.

11

PNC a sesizat Tribunal de Família e Menores e de Comarca de Portimão (Tribunalul pentru Familie și Minori din arondismentul Portimão, Portugalia), în vederea obligării mandantului să îi plătească o sumă de 125000 de euro, reprezentând comisionul agenției imobiliare datorat la care se adaugă TVA și dobânzi moratorii până la plata integrală. Acest tribunal a admis cererea PNC printr-o hotărâre rămasă definitivă.

12

În plus, reiese din dosarul de care dispune Curtea că, întrucât debitorul nu a achitat suma astfel stabilită în sarcina sa, PNC a introdus în fața tribunalului menționat o acțiune în executare silită prin care solicita recuperarea creanței sale astfel cum a fost recunoscută prin hotărârea aceluiași tribunal, care se ridică la 170859,62 euro în total.

13

Pe de altă parte, este cert că, în cadrul acestei proceduri de executare silită, un bun imobil care aparținea debitorului a fost obiectul unui sechestr pentru a garanta plata sumei datorate. Bunul sechestrat a fost ulterior atribuit PNC pentru suma de 606200 de euro, sumă care reprezenta aproximativ 70 % din valoarea bunului respectiv pe piață. Adjudecarea era însă o obligație ca PNC să plătească biroului de executare excedentul, și anume diferența dintre suma de adjudecare și valoarea creanței sale, majorată cu cheltuieli de executare, care se ridică la 417937,12 euro în total.

14

Prin acordul din 29 septembrie 2010, PNC a cedat către Starplant – Unipessoal Lda (denumită în continuare „Starplant”) toate drepturile și obligațiile care rezultă din poziția sa în procedura de executare silită în curs, în schimbul plății de către Starplant a unei sume de 351619,90 euro.

15

În luna octombrie 2010, pe de o parte, PNC a contabilizat suma de 125000 de euro primită în schimbul serviciilor furnizate mandantului susmenționat și a achitat suma de 26250 de euro care corespunde TVA-ului datorat în această privință. Pe de altă parte, ea a contabilizat o sumă de 200369,90 euro, cu titlu de „alte profituri neprecizate”, care corespundea restului din prețtit de Starplant, sumă pentru care nu a achitat niciun TVA.

16

La 24 iunie 2014, Autoridade Tributária e Aduaneira (Autoritatea Fiscală și Vamală, Portugalia) a emis decizii de impunere a TVA-ului, însoțite de dobânzi, în sumă totală de 83647,77 euro, adresate PNC, după ce a apreciat că, în declarația de TVA depusă pentru perioada vizată, PNC nu contabilizase în mod corect cesiunea poziției procedurale realizată pentru suma de 351619,90 euro. În această privință, autoritatea menționată a considerat că era vorba despre o operațiune distinctă de cea referitoare la comisionul agenției imobiliare care era supus TVA-ului, deoarece constituia o cesiune a unui drept cu titlu oneros, efectuată de o persoană impozabilă care acționează ca atare, care se încadra în noțiunea de prestare de servicii și care nu intra sub incidența niciunei scutiri prevăzute de Codul privind TVA-ul.

17

Tribunal Administrativo e Fiscal de Loulé (Tribunalul Administrativ și Fiscal din Loulé, Portugalia), sesizat de PNC, a admis acțiunea acesteia din urmă, prin care se solicita anularea deciziilor de impunere a TVA-ului menționate mai sus.

18

În hotărârea din 4 februarie 2016, Tribunal Central Administrativo Sul (Tribunalul Central Administrativ Sud, Portugalia), sesizat de Fazenda Pública (Trezoreria Publică, Portugalia), a infirmat hotărârea pronunțată în primă instanță, pentru motivele că cesiunea de creanță în cauză intra în activitatea economică a PNC, că aceasta trebuia să fie considerată o prestare de servicii taxabilă și că nu beneficia de nicio scutire prevăzută la articolul 9 din Codul privind TVA-ul. În special, această instanță a apreciat că operațiunea în cauză nu intra sub incidența scutirii prevăzute la articolul 9 punctul 27 litera a) din acest cod pentru operațiunile bancare și financiare de acordare și de negociere de credite.

19

PNC a formulat recurs împotriva acestei hotărâri în fața Supremo Tribunal Administrativo (Curtea Administrativă Supremă, Portugalia), susținând în principal că scutirea prevăzută la articolul 9 punctul 27 litera a) din Codul privind TVA-ul era aplicabilă operațiunilor de cesiune de creanță chiar și în cazul în care erau realizate de alte entități decât instituțiile financiare. În această privință, ea s-a întemeiat pe jurisprudența Curții referitoare la dispoziția dreptului Uniunii transpusă în dreptul portughez la articolul 9 punctul 27 litera a) menționat, și anume articolul 13 secțiunea B litera (d) punctul 1 din Așasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO 1977, L 145, p. 1, denumită în continuare „Așasea directivă”). Această dispoziție din Așasea directivă a fost reluată la articolul 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112, directivă care a abrogat și a înlocuit Așasea directivă începând cu 1 ianuarie 2007.

20

În aceste condiții, Supremo Tribunal Administrativo (Curtea Administrativă Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În scopul aplicării scutirii prevăzute la articolul 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112/CE, noțiunile «acordarea», «negocierea» sau «gestionarea creditelor» includ cesiunea cu titlu oneros în favoarea unui terț a poziției procedurale pe care o deține o persoană impozabilă în scopuri de TVA în cadrul unei acțiuni în executare pentru recuperarea unei creanțe recunoscute în temeiul unei hotărâri judecătorești și rezultate din nerespectarea unui contract de intermediere imobiliară, împreună TVA-ul la cota în vigoare la data efectuării plății și cu dobânzile de întârziere scadente și care urmează să ajungă la scadență până la data efectuării plății integrale?”

Cu privire la întrebarea preliminară

21

Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că scutirea pe care acesta o prevede pentru operațiunile privind acordarea și negocierea de credite, precum și gestionarea creditelor se aplică unei operațiuni care constă, pentru persoana impozabilă, în cesiunea către un terț, cu titlu oneros, a poziției sale într-o procedură de executare silită a unei

crean?e.

22

Cu titlu introductiv, trebuie analizat dac? aceast? opera?iune constituie o opera?iune supus? TVA?ului.

23

În aceast? privin??, în primul rând, din articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2006/112, care define?te domeniul de aplicare al TVA?ului, rezult? c?, în interiorul unui stat membru, sunt supuse acestei taxe numai activit?ile care au un caracter economic. În temeiul articolului 9 alineatul (1) primul paragraf din aceast? directiv?, persoan? impozabil? înseamn? orice persoan? care, în mod independent, desf??oar? în orice loc orice activitate cu caracter economic. No?iunea de activitate economic? este definit? la articolul 9 alineatul (1) al doilea paragraf din directiva men?ionat? ca acoperind toate activit?ile produc?torilor, comercian?ilor sau persoanelor care presteaz? servicii ?i, mai precis, opera?iunile care presupun exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul ob?inerii de venituri cu caracter de continuitate (Hot?rârea din 8 noiembrie 2018, C&D Foods Acquisition, C?502/17, EU:C:2018:888, punctul 29 ?i jurispruden?a citat?).

24

Este necesar s? se arate c? Curtea a avut deja ocazia s? interpreteze articolul 9 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2006/112 în cauza în care s?a pronun?at Hot?rârea din 13 iunie 2013, Kostov (C?62/12, EU:C:2013:391), în care se punea problema supunerii la plata TVA?ului a unor opera?iuni efectuate cu titlu ocazional de o persoan? care era persoan? impozabil? în scopuri de TVA pentru activitatea sa principal?, într-o situa?ie în care activitatea secundar? a acestei persoane, de?i constituia o activitate economic? ?i prezenta o proximitate cu activitatea sa principal?, nu corespundea acestei activit?i principale. Curtea a statuat c? o persoan? fizic?, deja persoan? impozabil? în scopuri de TVA pentru o activitate economic? pe care o exercit? în mod permanent, trebuie considerat? „persoan? impozabil?” pentru orice alt? activitate economic? exercitat? în mod ocazional, cu condi?ia ca aceast? activitate s? constituie o activitate în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2006/112 (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 13 iunie 2013, Kostov, C?62/12, EU:C:2013:391, punctul 31).

25

În plus, reiese din jurispruden?a Cur?ii c? num?rul ?i m?rimea opera?iunilor nu pot constitui un criteriu de distinc?ie între activit?ile unui operator care ac?ioneaz? cu titlu privat, care se situeaz? în afara domeniului de aplicare al acestei directive, ?i cele ale unui operator ale c?rui opera?iuni constituie o activitate economic? (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 15 septembrie 2011, S?aby ?i al?ii, C?180/10 ?i C?181/10, EU:C:2011:589, punctul 37, precum ?i jurispruden?a citat?).

26

În spe??, PNC a exprimat îndoieli cu privire la faptul c?, într-o situa?ie precum cea în discu?ie în litigiul principal, se poate considera c? cedentul a ac?ionat în cadrul „activit?ii sale economice”, în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2006/112, pentru motivul c? interven?ia PNC în opera?iunea de cesiune de crean?? în discu?ie în litigiul principal nu a fost decât punctual?, din moment ce activitatea economic? pe care o desf??oar? în mod obi?nuit este o activitate de agen?ie imobiliar?.

27

În această privință, este necesar să se arate, astfel cum a procedat avocatul general la punctul 42 din concluzii, că operațiunea de cesiune în discuție în litigiul principal a intervenit în cadrul unui litigiu privind executarea silită a unei creanțe care s-a născut dintr-un contract încheiat în cadrul activității economice taxabile a PNC, care constă în furnizarea serviciilor de agenție imobiliară, fapt ca PNC să conteste că a acționat, în ceea ce privește operațiunea care se află la originea procedurii de executare silită, în cadrul activității sale economice. Prin urmare, operațiunea în discuție în litigiul principal se înscrie, în mod efectiv, în prelungirea directă a activității economice principale a acestei societăți.

28

În aceste condiții, împrejurarea că operațiunea în discuție în litigiul principal, efectuată de o persoană care este deja persoană impozabilă în scopuri de TVA, nu corespunde activității principale a acestei persoane și nu a fost efectuată decât punctual de aceasta nu exclude ca persoana menționată să fi acționat, în ceea ce privește această operațiune, în cadrul activității sale economice, în sensul articolului 9 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2006/112.

29

În al doilea rând, trebuie amintit că, potrivit articolului 2 alineatul (1) literele (a) și (c) din Directiva 2006/112, sunt supuse TVA-ului „[livrările] de bunuri efectuate cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de către o persoană impozabilă care acționează ca atare” și, respectiv, „[prestările] de servicii efectuate cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de către o persoană impozabilă care acționează ca atare”.

30

Articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2006/112 definește livrarea de bunuri ca fiind „transferul dreptului de a dispune de bunuri corporale în calitate de proprietar”, în timp ce articolul 24 alineatul (1) din această directivă definește prestarea de servicii ca fiind „orice operațiune care nu constituie o livrare de bunuri”.

31

În speță, în ceea ce privește calificarea, în scopuri de TVA, a operațiunii în discuție în litigiul principal, este cert că această operațiune a fost efectuată „cu titlu oneros”. Reiese din dosarul de care dispune Curtea că PNC a cesionat către Starplant, în schimbul unei remunerații, în mod unitar și global, toate drepturile și obligațiile rezultate din poziția pe care o ocupa în cadrul unei proceduri de executare silită a unei creanțe care a fost recunoscută printr-o hotărâre judecătorească, creanța a crei recuperare efectivă era garantată prin punere sub sechestru și prin atribuirea în favoarea PNC a unui imobil aparținând debitorului.

32

Or, reiese din jurisprudența Curții că este necesar să se concluzioneze că există o prestație unică atunci când două sau mai multe elemente ori acte furnizate clientului de persoana impozabilă sunt atât de strâns legate între ele încât formează, în mod obiectiv, o singură prestație economică indivizibilă, a cărei descompunere ar avea un caracter artificial (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2011, Bog și alții, C-497/09, C-499/09, C-501/09 și C-502/09, EU:C:2011:135, punctul 53, precum și Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Baštová, C-432/15, EU:C:2016:855, punctul 70).

33

În consecință, ținând seama de elementele dosarului de care dispune Curtea, menționate la punctul 31 din prezenta hotărâre, este necesar să se considere că operațiunea în discuție în litigiul principal nu poate fi descompus în mod artificial în două prestații constând, pe de o parte, într-o cesiune de creanță și, pe de altă parte, în cesiunea unei poziții procedurale privind executarea silită a unei creanțe.

34

În această privință, deși pare, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 36 din concluzii, că, dintre diferitele elemente care constituie operațiunea menționată, elementul principal constă în transferul unui bun corporal, și anume imobilul atribuit persoanei impozabile, decizia de trimitere nu precizează dacă, înainte ca hotărârea prin care se dispune atribuirea acestui imobil să rămână definitiv, persoana impozabilă căreia i-a fost atribuit imobilul respectiv putuse deja să dispună de acesta, în fapt, ca și cum ar fi fost proprietarul său.

35

Dacă aceasta era situația, operațiunea de cesiune în discuție în litigiul principal, care a intervenit, potrivit observațiilor prezentate Curții, în ziua anterioară datei la care a rămas definitiv hotărârea prin care se dispune atribuirea imobilului în cauză, ar consta într-un transfer al unui bun corporal, și anume un bun imobil, de către o parte care abilitază o altă parte să dispună de acesta în fapt ca și cum ar fi proprietarul acestui bun, ceea ce ar constitui o livrare de bunuri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 martie 2019, Mydibel, C-201/18, EU:C:2019:254, punctul 34 și jurisprudența citată). În caz contrar, operațiunea în discuție în litigiul principal ar consta în cesiunea unui bun necorporal, care ar avea ca obiect drepturi asupra unui bun imobil, și ar intra sub incidența noțiunii de prestare de servicii, în conformitate cu articolul 25 litera (a) din Directiva 2006/112. Revine instanței de trimitere sarcina de a efectua verificările necesare în această privință.

36

Ținând seama de particularitățile operațiunii în discuție în litigiul principal, astfel cum sunt prezentate la punctele 31-35 din prezenta hotărâre, indiferent dacă este calificată drept prestare de servicii sau drept livrare de bunuri, aceasta este, prin natura sa, diferită de cea în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 27 octombrie 2011, GFKL Financial Services (C-93/10, EU:C:2011:700). Astfel, operațiunea care a făcut obiectul unei examinări de către Curte în această hotărâre constă în achiziționarea de către un operator, pe propriul risc, a unor creanțe incerte la un preț inferior valorii lor nominale și cu privire la care Curtea a concluzionat, la punctul 26 din această hotărâre, că un operator care cumpără asemenea creanțe nu efectuează o prestare de servicii cu titlu oneros și nu desfășoară o activitate economică ce intră în domeniul de aplicare al celei de A șasea directive atunci când diferența dintre valoarea nominală a creanțelor menționate și prețul de cumpărare al acestora reflectă valoarea economică efectivă a creanțelor

în cauză la momentul cesiunii lor. În schimb, operațiunea în discuție în litigiul principal constă în cesiunea, în beneficiul unui terț, în schimbul unei remunerații, a tuturor drepturilor și obligațiilor care rezultă din poziția pe care o persoană impozabilă o ocupă într-o procedură de executare silită a unei creanțe care a fost recunoscută printr-o hotărâre judecătorească.

37

Din considerațiile care preced rezultă că operațiunea în discuție în litigiul principal este supusă TVA-ului în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (a) sau (c) din Directiva 2006/112.

38

În ceea ce privește aspectul dacă această operațiune intră sub incidența scutirii prevăzute la articolul 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112, referitor la „acordarea și negocierea de credite, precum și gestionarea creditelor efectuată de persoana care le acordă”, este necesar să se observe că, astfel cum au arătat guvernul portughez și Comisia în observațiile lor și după cum a subliniat domnul avocat general la punctul 61 din concluziile sale, împrejurările care se află la originea litigiului principal nu se raportează, în mod evident, la un „credit”, care constă în punerea la dispoziție a unui capital, remunerat în mod corespunzător prin plata unor dobânzi, sau într-o plată amânată a prețului de achiziție a unui bun consimțit de un furnizor, prin plata unor dobânzi de remunerare a acestui credit [a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 1996, Régie dauphinoise, C-306/94, EU:C:1996:290, punctele 16-19, Hotărârea din 29 aprilie 2004, EDM, C-77/01, EU:C:2004:243, punctele 65-70, și Hotărârea din 18 octombrie 2018, Volkswagen Financial Services (UK), C-153/17, EU:C:2018:845, punctul 36 și jurisprudența citată]. Astfel, nu reiese nicidecum din decizia de trimitere că operațiunea în discuție în litigiul principal presupunea o obligație pentru Starplant de a plăti dobânzi destinate remunerării unui credit care îi fusese acordat.

39

În consecință, presupunând că această operațiune este calificată drept prestare de servicii de către instanța de trimitere, o astfel de operațiune nu ar intra sub incidența scutirii prevăzute la articolul 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112.

40

Pe de altă parte, contrar celor susținute de PNC în cadrul ședinței în fața Curții, ținând seama de considerațiile care figurează la punctele 33 și 35 din prezenta hotărâre, operațiunea în discuție în litigiul principal nu poate, în niciun caz, să fie considerată ca privind „creanțe” și, prin urmare, nu intră în sfera scutirii prevăzute la articolul 135 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/112 pentru operațiunile privind „creanțele [...], cu excepția recuperării creanțelor”.

41

Având în vedere toate considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată la articolul 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112 trebuie să fie interpretat în sensul că scutirea pe care o prevede pentru operațiunile privind acordarea și negocierea de credite sau gestionarea creditelor nu se aplică unei operațiuni care constă, pentru persoana impozabilă, în cesiunea către un terț, cu titlu oneros, a tuturor drepturilor și obligațiilor care rezultă din poziția sa în cadrul unei proceduri de executare silită a unei creanțe care a fost recunoscută printr-o hotărâre judecătorească și a cărei plată a fost garantată printr-un drept asupra unui bun imobil pus sub sechestru care a fost atribuit acestei persoane impozabile.

Cu privire la cheltuielile de judecată?

42

Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie să fie interpretat în sensul că scutirea pe care o prevede pentru operațiunile privind acordarea și negocierea de credite sau gestionarea creditelor nu se aplică unei operațiuni care constă, pentru persoana impozabilă, în cesiunea către un terț, cu titlu oneros, a tuturor drepturilor și obligațiilor care rezultă din poziția sa în cadrul unei proceduri de executare silită a unei creanțe care a fost recunoscută printr-o hotărâre judecătorească și a cărei plată a fost garantată printr-un drept asupra unui bun imobil pus sub sechestru care a fost atribuit acestei persoane impozabile.

Semnături

(*1) Limba de procedură: portugheza.